

CARLES DUARTE
 A ESTONES

Els laberints de l'alteritat

LA FUNDACIÓ Vila Casas, que duu a terme una labor formidable en el món de l'art, ha organitzat una exposició retrospectiva de l'artista catalana Lita Cabellut. L'obra de Cabellut no és neutra ni asèptica. Hi emergeixen passió i instint. Hi ressona la tensió del límit, una poderosa pulsio dionisiaca, transgressora. No és que no hi hagi reflexió, però Cabellut no s'hi sotmet: se'n nodreix. No es refugia en la racionalitat, perquè en art la raó no pot inhibir l'impuls creatiu. Cabellut és una artista que s'aventura pels territoris arriscats per on transiten la consciència i la follia. François Cheng ens diu que l'art occidental és el que més ha mirat de fit a fit el rostre humà. Cabellut hi assoleix una intensitat corprendora. No es limita a plasmar als seus quadres la realitat aparent, sinó que lluita per retratar-ne l'ànima. La tensió, la solitud, l'arrogància, l'embriaguesa, l'abisme,...concentrats en l'expressió d'uns ulls. Resseguint la seva obra, hi reconeixem l'esperpent. El que és sinistre forma part de nosaltres, encara que ens esforcem a situar-lo més enllà de les nostres barreres perso-

nals: la pell i els records. Lita Cabellut transgredeix aquestes fronteres que ens indueixen a la passivitat, a la seguretat confortable d'afrontar el dolor de viure com a espectadors, com si la mort que ens encalça s'hagués oblidat de nosaltres. Cabellut ens impressiona perquè és honesta i autèntica, perquè ens interpel·la, perquè, al capdavall, hi som. Ens confronta amb la nuesa no merament corporal, sinó amb la del desemparament i la desolació de l'esperit quan deixa enrere la cuirassa protectora de la rutina. Cabellut concep i basteix un mirall des d'on projecta dins nostre l'altre, en la seva tragèdia (tota vida conté una tragèdia, tota vida participa del que perdura: el desig i la llàgrima) i en la seva flama. A Lita Cabellut hi ha ferida que sagna, crit, humanisme de pell, no d'erudició. Hi ha un elogi de la diferència, de la diversitat. És art en estat pur, però també és cultura, perquè s'hi integren existències que ens arriben del passat. Al seu univers pictòric es fonen dimensions diverses de la tradició per ressorgir en una obra d'una contemporaneïtat radical.